

Ловецът и неговата плячка

При лов се използва оръжие, с което плячката бива сразена. Няма открита конкуренция, няма сблъсък, няма уважение, дори страхопочитание липсва. Ловецът може да бъде слаб физически или психически, но той притежава оръжието, с което да срази своята жертва и да наложи себе си като победител. Противоборството липсва. Жертвата като че ли няма шанс.

Добрия ловец успива своята жертва – играе игра на отвлечане на вниманието и притъпяване на бдителността. Всички ловци в природата го правят. Те дебнат тихо, притаени, промъкват се, сякаш не са там. Имат своето оръжие и когато жертвата влезе в обсега на възможностите им – действат светкавично. В този миг силите са неравни, защото момента, когато жертвата е можела да използва заложените си и да се изплъзне, е отминал. Жертвата не се е усетила навреме, искало ѝ се е да не повярва в грозещата заплаха и е притъпила остроото си вътрешно чувство, че е време да изчезва. Останала е на мястото и ще получи заслуженото си. Ще се превърне в инструмент за насищане на нечий глад.

Добрия ловец знае къде да се пробва. Има усет да познае жертвата си. Точния субект, който в съответния момент ще му "върже". Наблюдателният ловец вижда симптомите, които му казват къде е възможно да се прояви шанса му.

Никъде в ловуването, ловецът не зачита своята жертва. Напротив, ловецът е прикрит и действа съобразно своето решение. Нито за миг не допуска че потенциалната жертва може да има други планове. Ловецът се намесва и променя обстоятелствата около жертвата си в своя полза.

Разбира се жертвата приема да бъде улов. Има момент в който това става ясно. Жертвата може да си мисли каквото си иска, но тя също участва в лова. Тя се намира на подходящото място в подходящото време и излъчва подходящия сигнал към своя ловец. Те двамата са обречени един на друг. В такова взаимоотношение единия се явява инструмент на другия. Уважение липсва, понеже никой не зачита човешкия свят на другия. Взаимоотношението е праволинейно с предрешен завършек. Самоопределянето на ловеца като такъв, изключва човешката му същност и той се превръща в хищник и има своята цел. Целта му не зависи от същността на жертвата. Добрия ловец е безчувствен, иначе емоциите биха му попречили да използва оръжието си в подходящия момент. Няма място за контакт. Единствената връзка е играта на лов. Първично и на база на далечния спомен от миналото, когато така сме оцелявали. В природата се наблюдава и в днешно време, но така живеят животните. В човешкия свят оцеляването ни отдавна не е базирано на ловната игра. Но пък си я пресътворяваме като си правим войни, като се конкурираме за пари, във взаимоотношенията помежду си и във нас самите под формата на вътрешни борби.

Помежду си, ние сме съперници. Това е напълно естествено продължение на вътрешната борба, която живее във почти всеки човек. Някои хора казват, че нямат вътрешни борби, затова не визирам всички по принцип.

Мисля, че постоянното сравнение, което правим помежду си, е и начин да се развиваме. Конкуренцията ражда победителите. Създава се класация на човешките възможности в полето на съревнование. За да се самоопредели, човек има нужда да е наясно къде се намира спрямо всички останали хора в съответната сфера. Спрямо целите си определя как нарича онези, с които се сравнява: врагове, съперници, опоненти, конкуренти, противници...

Когато двама души се изправят открито един пред друг и премерят сили, се вижда ясно на тази база кой къде се намира и спокойно може да се прояви уважение между страните, макар и неприятели, между тях има откритост и свобода – има приемане на другия. Когато обаче човек е неспособен да приеме възможностите на своя опонент, тогава той се превръща във враг и трябва да бъде прегазен. Няма свобода на общуване, няма уважение – само

цел и нейното преследване по животински. Защото да бъде унищожен врага, запазва правото ни на живот.

Уважение след премерване на силите по-често се наблюдава при мъжете. На базата на сравнението те се оценяват един спрямо друг и рядко изменят на показаното отношение. Възниква уважение. Ненужно е да се мразят или да излъчват каквито и да било емоции един спрямо друг. Те не са заплахата повече един за друг, освен ако не е заявено. Всеки запазва своята територия и това е достатъчно, за да няма съприкосновение. Може да са приятели или конкуренти, но пак да се уважават. Може и да са врагове и да играят мръсна игра, но това в повечето случаи е приоритет на жените. Жените избягват прякото мерене на силите. Те предпочитат тихо и подмолно да се преценяват взаимно. И понеже се случва на психично ниво, се привиждат заплахата и няма никаква договореност, на която двете страни може да разчитат. Жените най-често се оказват съперници помежду си, лицемерни, неспособни на откритост, затворени в собствения си свят и без капчица уважение към човешкия свят на другия. Стоят скрити и дебнат плячката си. Или пък се страхуват да не станат нечия плячка и във всеки привиждат заплахата и вдигат защитите си и потъват вдън земя – недосегаеми.

Жената се съревновава с жената заради мъжа най-често. Коя от двете може да спечели опеката на мъжкия. Коя може да оцелее, прегазвайки другата.

Силната жена не обича да има други силни жени около себе си. Не може да се отнася към тях с обичайното снизхождение, те са ѝ равни. А не може да ги приеме за равни, защото заплахата улова ѝ. Неприемливо е да се признае за по-слаба. Неприемливо е да дели мъжа с друга. Само една силна жена може да владее определена територия и всичко в тази територия е нейно. Който не я приема за кралицата – вълн. Който влезе – може да бъде използван. Жертвата си е виновна. Силната жена е достатъчно отворена, че да предупреди жертвата си, че нагазва надълбоко. Появата на друга силна жена я принуждава да отстоява позицията си. Те двете стават врагове и ако се пресекат пътищата им едната ще бъде прегазена. И не е задължително да оцелее по-силната. Ще оцелее която може, която е по-съобразителна и успее да използва всичко на което е способна.

Силната жена е заплахата за всяка друга по-кротичка и нежна. Поради тази причина ако тя не е адаптивна и не умее да прикрива силата си, за да успокои жената, жертвата бяга мигновено. Силната жена винаги се явява заплахата за друга жена, а както вече казах, жените не си мерим силата. Затова все се оказва, че силните жени са заобиколени с много мъже, но с много малко жени. Отваря се пропаст в общуването – заплахата за оцеляването при евентуален сблъсък. Борбата е за мъжкото парче месо. Всяка се домогва както може, стига да не ѝ се пречат други от нейния калибър. Уважение липсва, защото липсва приемане. Границите се затварят, за да може жената да поддържа собственото си величие на кралица на мъжкия полов орган.

Кога ли жената може да уважава своя опонент? Къде започва уважението, къде е приемането и свободата на общуване? Всички хора сме от едно тесто и мъжете и жените.

Мисля че когато аз не излъчвам заплахата, няма защо да бъда тълкувана като заплахата. Но това не е вярно. Запахата не идва от намерението ми, а от самото ми съществуване – от силата ми. Аз самата, когато усетя някоя силна жена до себе си, имам порив да се подценявам, да се затварям и да се крия. В същото време, когато усетя че жената пред мен е относително по-слаба, на мен ми харесва пропастта която отварям. Харесва ми преимуществото, което съзнавам и поддържам, като се правя на добрата самарянка. Затова и не се отказвам от него и затова с жените никога не съм контактувала свободно. Просто в повечето случаи успявам да се изтъквам като нещо повече и да не ме притесняват. Винаги съм можела да си улова мъж и само когато се намери друга жена, която ловува на същата територия – аз си свивам перките. И така е

с всяка друга от нас, нали? Поддържаме си величието докато не се пресекат пътищата ни на бойното поле в поход към някой мъж. Може мъжа да го няма, да е във фантазиите ни, но ни е нужно да знаем, че ако се появи, той ще сваля звезди точно на нас, а не на приятелката ни.

И остават взаимоотношенията между мъжа и жената. Мъжа, който е по-склонен да приема, да уважава, да съдържа себе си, да дава, и жената, която се намества и е по-склонна да ѝ бъде предоставяно наготово онова, от което се нуждае.

Тук всичко опира до целите на ловеца и пляката. Понякога пляката се принася в жертва и в последствие обръща в своя полза играта. Каквото и да се случи, щом има прикрита игра – отношенията не са чисти и отворени. Приемането липсва, замествено е от компромиси - гласни и негласни.

А ние всички сме хора, всички сме съвършени, и имаме всичко. Ние можем да контактуваме свободно и открито, отвъд привидните заплахи, произтичащи от състезанията, които си организираме, за да е ясно кой е по-по-най. И в радостта от съвършенството на живота, можем да виждаме един друг, да познаваме световите си, да виждаме възможности, които в нашия живот са непроявени, но осъществени от друг пред очите ни. Когато сме отворени и приемащи, можем да си позволим да се адаптираме към идващите възможности и да се възползваме повече. Да не оставаме затворени в собствените си представи и очаквания. Неестествено е вечно да се крием зад защитни стени, да се страхуваме, че някой ще ни отнеме нещо, че ще загубим малкото, което имаме. И все пак го правим. И аз го правя. Но напоследък търся начин да съм кротка, тиха, адаптивна, отворена и приемаща. Експеримента по самоприемане премина успешно, остава да позволя на хората да бъдат себе си спрямо мен, а не да искам и да очаквам от тях да ми съдействат. Притихнала, приемаща и отворена.....